

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1079/2020
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Суботин Милан адвокат из ..., против туженог Generali osiguranje Србија а.д.о. из Београда, чији је пуномоћник Мирна Ракић Домазетовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог која је изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3271/17 од 29.08.2019. године, у седници већа која је одржана дана 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3271/17 од 29.08.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3271/17 од 29.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 10317/2016 од 25.05.2017. године ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног страха, исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.05.2017. године па до исплате; на име накнаде материјалне штете на име састава одштетног захтева 6.000,00 динара и на име ПДВ за састав одштетног захтева 1.200,00 динара, све са законском затезном каматом од 31.10.2016. године па до исплате; на име накнаде материјалне штете за трошкове издавања полицијског извештаја износ од 1.905,00 динара, са законском затезном каматом од 24.10.2016. године па до исплате, на име трошкова поступка износ од 49.928,00 динара, са законском затезном каматом од 25.05.2017. године па до исплате, све у року од 8 дана. Ставом трећим изреке, преко досуђеног износа од 50.000,00 динара, а до траженог износа од 70.000,00 динара, на име накнаде за претрпљени страх тужбени захтев је одбијен. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженом исплати износ од 25.000,00 динара на име трошкова саобраћајно-техничког вештачења и износ од 18.231,08 динара на име судско-медицинског вештачења у року од 8 дана.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 3271/17 од 29.08.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је одбијена а жалба туженог делимично усвојена па је пресуда Основног суда у Новом Саду П 10317/2016 од 25.05.2017. године преиначена у

усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх исплати износ од 35.000,00 динара, уместо износа од 50.000,00 динара, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 41.732,00 динара, уместо у раније досуђеног износа од 49.928,00 динара са законском затезном каматом на износ трошкова поступка од дана извршности, уместо од дана пресуђења 25.05.2017. године, па до исплате, док је тужбени захтев преко преиначеног износа на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх до досуђеног износа првостепеном пресудом, са законском затезном каматом на ову разлику од дана пресуђења па до исплате, као и тужбени захтев за исплату износа од 1.200,00 динара на име ПДВ за састав одштетног захтева, са законском затезном каматом почев од 31.10.2016. године, па до исплате, као и захтев тужиоца у делу којим потражује исплату законске затезне камате на досуђени износ накнаде трошкова поступка у периоду од 25.05.2017. године, као дана пресуђења до извршности, одбијен, а у преосталом делу првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке жалба туженог је делимично усвојена, па је допунско решење Основног суда у Новом Саду П 10317/16 од 15.06.2017. године преиначено уколико што је обавезан тужени да тужиоцу на досуђени износ на име трошкова парничног поступка у износу од 16.000,00 динара, плати законску затезну камату почев од дана извршности, уместо од дана пресуђења 25.05.2017. године, па до исплате, а одбијен је захтев у делу којим је тужилац тражио исплату законске затезне камате на досуђени износ накнаде трошкова поступка у периоду од дана пресуђења 25.05.2017. године, па до дана извршности, док је у осталом делу жалба туженог одбијена, а побијано решење потврђено. Ставом трећим изреке одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио посебну ревизију, наводећи да је потребно заузети правни став или изједначити судску праксу у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 са изменама и допунама) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Правноснажном пресудом је одлучено о захтеву за накнаду штете за претрпљени страх. Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији туженог, јер потреба за уједначавањем судске праксе у овој врсти спора не постоји. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајуће одредабе материјалног права-члана 200. Закона о облигационим односима и које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним и правним стањем. Такође, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Са изнетих разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овом спору поднета је 04.11.2016. године ради накнаде штете, а као вредност предмета спора означен је износ од 149.105,00 динара. На рочишту за главну расправу дана 02.02.2017. године, тужилац је повукао тужбу у делу у коме је поставио тужбени захтев за исплату износа од 70.000,00 динара на име накнаде штете за претрпљене физичке болове, тако да је као вредност спора означен износ од 79.105,00 динара, који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. То значи да је побијана другостепена пресуда донета у поступку у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Побижана другостепена пресуда донета је 29.08.2019. године.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда (донете у поступку о спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Ревизија туженог није дозвољена ни на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП којим је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду првостепеног суда и одлучио о захтеву, јер се наведена одредба не примењује у посебном поступку у спору мале вредности.

Имајући у виду изнето на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић